

do uchwały nr 433 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 16 grudnia 2015 r.
w sprawie zatwierdzenie strategii rozwoju wydziałów Uniwersytetu Warszawskiego

**UNIwersytet Warszawski
Wydział Polonistyki**

**ŚREDNIOOKRESOWA STRATEGIA ROZWOJU
Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego (2015-2018)**

1. Wprowadzenie: rys historyczny

Dzieje warszawskiej polonistyki nierozzerwalnie związane są ze stołecznym Uniwersytetem od początków jego działalności. Tradycje polonistyki i szeroko pojętych studiów filologicznych sięgają początku istnienia UW (1816-1818). W tym najwcześniejszym okresie istnienia uczelni jej pracownikami byli między innymi Anzelm Szweykowski (pierwszy rektor UW), Kazimierz Brodziński (pierwszy wykładowca historii literatury polskiej; sekretarz UW w latach 1823-1830), Samuel Bogumił Linde (językoznawca i leksykograf), Ludwik Osiński (profesor literatury porównawczej). Polonistyka warszawska kontynuuje także tradycje polonistyczne Liceum Warszawskiego, które mieściło się, od roku 1817, w Pałacu Kazimierzowskim. Dyrektorem Liceum Warszawskiego był Samuel B. Linde, a wśród nauczycieli byli m.in. Feliks Bentkowski, Mikołaj Chopin, Franciszek Salezy Dmochowski.

Ze względu na dzisiejszy kształt Wydziału Polonistyki ważna jest jednak nowsza tradycja pierwszego trzydziestolecia XX w., kiedy to dyscypliny filologiczne grupowały się na Wydziale Historyczno-Filologicznym UW. Wtedy to wykładali tacy wybitni filologowie, jak: poloniści – Józef Ulejski, Waclaw Borowy, Julian Krzyżanowski, Kazimierz Budzyk, Zofia Szmydtowa (literaturoznawcy), Jan Baudouin de Courtenay, Adam Antoni Kryński, Stanisław Szober, Witold Doroszewski (językoznawcy); Stanisław Słoiński (sławista); filologowie klasyczni – Ryszard Ganszyniec, Gustaw Przychocki, Adam Krokiewicz, Tadeusz Zieliński, Kazimierz Kumaniecki.

W drugiej połowie XX wieku ze środowiskiem naukowym Wydziału – oprócz wymienionych wyżej – łączą się postaci takich badaczy, jak: Maria Renata Mayenowa, Janina Kulczycka-Saloni, Maria Straszewska, Eugeniusz Sawrymowicz, Stefan Żółkiewski, Jan Kott, Zdzisław Libera, Artur Sandauer (poloniści-literaturoznawcy); Stanisław Skorupka, Halina Koneczna, Halina Kurkowska, Danuta Buttler, Barbara Bartnicka, Renata Grzegorzczak, Jadwiga Puzynina, Halina Satkiewicz, Mieczysław Szymczak (poloniści-językoznawcy); Lidia Winniczuk, Oktawiusz Jurewicz, Juliusz Domański (filologowie klasyczni); Józef Magnuszewski, Zbigniew Rysiewicz, Zdzisław Stieber, Adam Weinsberg-Wayda, Przemysław Zwoliński, Janusz Siatkowski (sławiści i indoeuropeiści).

Do połowy lat sześćdziesiątych katedry podejmujące problematykę z zakresu filologii polskiej, słowiańskiej i klasycznej funkcjonowały w obrębie Wydziału Filologicznego UW, a przez następne dziesięciolecie tworzyły Wydział Filologii Polskiej i Słowiańskiej UW. Wydział Polonistyki UW – w kształcie organizacyjnym zbliżonym do dzisiejszego – został powołany w 1975 roku.

W ciągu dwóch wieków służby nauce i kulturze polonistyka przechodziła przeobrażenia merytoryczne i organizacyjne. Obecnie Wydział Polonistyki

Uniwersytetu Warszawskiego jest jednym z największych w kraju ośrodków naukowych, rozwijających studia polonistyczne, sławistyczne, hellenistyczne, łacynistyczne i bałtystyczne w zakresie nauk o literaturze, kulturze i języku. Kontynuuje więc również tradycje w zakresie tych dyscyplin, rozwijane wcześniej w innych uwarunkowaniach organizacyjnych. Wydział ma uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, literaturoznawstwa i kulturoznawstwa.

Pielęgnowanie pamięci o dziedzictwie historycznym i ukazywanie jego związków ze współczesnością jest jednym z istotnych zadań Wydziału.

W 2014 roku w kolejną fazę weszły od lat prowadzone prace nad budowaniem archiwum historii polonistyki warszawskiej. Gromadzone są dokumenty, takie, jak archiwa prywatne profesorów, ikonografia, dokumentacja działalności naukowej, ważnych wydarzeń z przeszłości. Prowadzone są prace nad badaniem karier absolwentów polonistyki warszawskiej. Od 1915 roku do 2015 roku studia polonistyczne skończyło około 16 000 osób. W obecnej chwili mamy już dokumentację losów ok. 2500 absolwentów. Badanie losów absolwentów (obecnie prowadzone już przez wszystkie instytuty kierunkowe Wydziału) jest nie tylko realizacją ustawowego obowiązku: pozwala również na prowadzenie interesujących studiów o charakterze socjologicznym; ma także istotny wpływ na prestiż i wizerunek jednostki.

2. Wizja i misja

Wizja

W roku 2018 Wydział Polonistyki posiada kategorię naukową A+, stanowi światowe centrum badań nad kulturą i językiem polskim (działające zarówno w sieci międzynarodowych kontaktów, jak i dla zaspokojenia lokalnych potrzeb), a aktywność intelektualna jego pracowników zyskuje coraz lepszą społeczną recepcję (także w wymiarze międzynarodowym) dzięki przyjętym strategiom komunikacyjnym (popularyzacyjnym, informacyjnym i zmierzającym do otwarcia zasobów naukowych i dydaktycznych). Wzrost naukowej produktywności pracowników jest wynikiem wykorzystywania w badaniach dorobku teoretycznego światowej humanistyki i wdrożenia przemyślanego systemu wsparcia (premie motywacyjne, wsparcie w pozyskiwaniu grantów i publikowaniu/upowszechnianiu wyników badań).

Wydział owocnie współpracuje z otoczeniem społecznym, stając się regionalnym i ponadregionalnym węzłem komunikacyjnym, centrum eksperckim, miejscem spotkań i wymiany informacji. Aktywnie wspomaga swych absolwentów w odnalezieniu się na rynku pracy.

Wydział jest przyjaznym miejscem pracy i studiów dzięki wdrożeniu prostudenckich i propracowniczych rozwiązań.

Misja

Wydział Polonistyki stanowi integralną część Uniwersytetu Warszawskiego, jego misja w naturalny sposób wiąże się z misją całej Uczelni, w której podkreśla się szczególne znaczenie rozwoju badań naukowych i więź pomiędzy badaniami, i ich zastosowaniem dla dobra całej społeczności oraz kształcenie na wysokim poziomie.

Ze względu na humanistyczny charakter i narodowy obszar prowadzonych badań i dydaktyki istotne dla społeczności Wydziału Polonistyki są te aspekty rzeczywistości, które dotyczą człowieka, kultury oraz wspólnoty społecznej i narodowej, w rozumieniu obywatelskim.

Najważniejszym zadaniem Wydziału Polonistyki jest prowadzenie i popularyzacja badań nad polską literaturą, kulturą i językiem ojczystym w ujęciu diachronicznym i synchronicznym, miejscem literatury i kultury polskiej w cywilizacji europejskiej, nad językami klasycznymi, słowiańskimi i bałtyckimi, kulturą i literaturą klasyczną, a także kulturą i literaturą narodów słowiańskich i bałtyckich. Ważnymi zadaniami Wydziału są też: kształtowanie wzorców komunikacji publicznej zgodnie z zasadami kultury języka i etyki słowa, szerzenie znajomości języka polskiego i wiedzy o kulturze polskiej poza granicami kraju oraz przyswajanie polskiemu odbiorcy myśli teoretycznej rodzimej i światowej humanistyki.

Podstawową zasadą, którą – zgodnie z wielowiekową tradycją – kierują się pracownicy Wydziału, jest jedność nauki i nauczania. Efekty badań prowadzonych przez uczonych reprezentujących różne specjalności wykorzystywane są w praktyce dydaktycznej, stanowiącej zadanie równorzędne wobec działań naukowych. Pracownicy naukowcy Wydziału ponoszą szczególną odpowiedzialność za kondycję kultury narodowej, kształcą bowiem przyszłych nauczycieli, naukowców, humanistów i elity kulturalne Rzeczypospolitej.

Zadaniem Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego jest integrowanie polonistycznych prac badawczych prowadzonych w różnych ośrodkach naukowych w Polsce i za granicą. Wydział, zobowiązany tradycją prowadzonych na nim badań i rangą Uniwersytetu Warszawskiego, powinien być ważnym światowym ośrodkiem badań nad polską literaturą, kulturą i językiem polskim. W polityce naukowo-dydaktycznej Wydziału dbałości o tradycję winno towarzyszyć dążenie do sprostania wymogom nowoczesnego społeczeństwa, starania zarówno o zachowanie wysokiej autonomii reprezentowanych dyscyplin badawczych, jak i otwartość na relacje z otoczeniem kulturowym. Nadrzędną wartością winno być dążenie do utrzymania jedności nauki i dydaktyki, kształcenie elit intelektualnych z uwzględnieniem aspiracji wszystkich chętnych do pogłębiania wiedzy humanistycznej, pogodzenie postawy otwartości intelektualnej i chęci do poszerzania wiedzy ogólnohumanistycznej z realiami współczesnego rynku pracy, kształtowanie postaw prospołecznych i obywatelskich, opierających się na najwyższych osiągnięciach zarówno kultury polskiej, jak i humanizmu europejskiego. Pogodzenie tych celów osiągnąć można poprzez kształtowanie postaw charakteryzujących się tolerancją i otwartością na nowe idee, pogłębianie wiedzy z zakresu humanistyki polskiej i światowej, nabywanie przez absolwentów umiejętności pozwalających odnaleźć się w dynamicznej strukturze świata współczesnego.

Do zadań związanych z misją Wydziału należy również stała aktualizacja zadań badawczych, literaturo-, kulturo- i językoznawczych, w nowej sytuacji cywilizacyjnej, w której znaczącą rolę odgrywają multimedia i w której rozwija się cyfrowy obieg treści kultury. Oznacza to konieczność poszukiwania metod badawczych, uwzględniających wymogi nowych technologii, a jednocześnie pozwalających zachować łączność z wielowiekowym dziedzictwem nauk humanistycznych.

3. Diagnoza stanu jednostki

a. Zasoby (materialne i niematerialne)

Wydział Polonistyki należy do największych wydziałów Uniwersytetu Warszawskiego. Jego strukturę współtworzy obecnie kilka dużych instytutów: Instytut Literatury Polskiej, Instytut Języka Polskiego (prowadzące studia polonistyczne), Instytut Polonistyki Stosowanej (prowadzący studia logopedyczne oraz, z ILP i IJP, studia polonistyczne), Instytut Kultury Polskiej (prowadzący studia kulturoznawcze), Instytut Filologii Klasycznej (prowadzący filologiczne studia starożytnicze i renesansowe), Instytut Sławistyki Zachodniej i Południowej (prowadzący studia sławistyczne), Katedra Językoznawstwa Ogólnego, Wschodnioazjatyckiego Porównawczego i Bałtystyki (prowadząca studia bałtystyczne) oraz Centrum Języka Polskiego i Kultury Polskiej dla Cudzoziemców „Polonicum” (Centrum prowadzi podyplomowe studium glottodydaktyczne oraz kursy języka polskiego dla cudzoziemców).

Według danych z końca 2014 roku na Wydziale Polonistyki studiuje 2511 studentów oraz 377 doktorantów, funkcjonuje 10 programów studiów podyplomowych i 12 specjalizacyjnych, działają 23 aktywne koła naukowe, zatrudnionych jest 303 pracowników (w tym 209 na etatach naukowych). Potencjał kadry naukowej i administracyjnej jest najistotniejszym niematerialnym zasobem Wydziału; środki finansowe pozwalają Wydziałowi na utrzymanie liczebności kadry i ograniczoną liczbę nowych zatrudnień. W ostatnich latach, mimo niżu demograficznego, nie zmniejsza się istotnie liczba studentów stacjonarnych Wydziału; w kolejnych rekrutacjach limity miejsc są wypełniane, a poziom kandydatów jest wciąż relatywnie wysoki (choć da się zauważyć odpływ najlepszych zakwalifikowanych kandydatów na inne studia; konkurencję dla Wydziału stanowią też obecnie dostępne dla najlepszych absolwentów liceów uczelnie zagraniczne). Zanikają natomiast (wskutek zmniejszania się liczby kandydatów) studia zaoczne. Braku tego w stopniu wystarczającym nie kompensuje stopniowa rozbudowa oferty podyplomowej i specjalizacyjnej.

Wydział dysponuje 5 bibliotekami (literaturoznawczo-kulturoznawczą, językoznawczą, sławistyczną, klasyczną oraz księgozbiorem bałtystycznym), 3 budynkami (gmach Wydziału Polonistyki, gmach ISZiP, gmach IKP), lokalami IFK w gmachu przy ul. Krakowskie Przedmieście 1 oraz przestrzeniami administracyjnymi przy ul. Oboźnej i dydaktycznymi przy ul. Karowej (od 2014 roku: przestrzeń uzyskana i remontowana na potrzeby działalności Centrum Logopedycznego). Mimo rozbudowy i stopniowej modernizacji bazy lokalowej jest ona wciąż niewystarczająca – zarówno dla potrzeb dydaktycznych (brak przede wszystkim odpowiedniego wyposażenia części sal), jak i pracowniczych (Wydział nie zapewnia pracownikom odpowiedniej przestrzeni dla pracy naukowej oraz niezbędnego sprzętu; nie wszystkie przestrzenie administracyjne są wyposażone w sposób umożliwiający sprawną pracę; brak pomieszczeń socjalnych).

b. Analiza otoczenia

Czynniki polityczno-prawne

Ciągle reformowanie nauki, mające miejsce w ostatniej dekadzie, bardzo utrudnia sensowne strategiczne planowanie. Często zmieniające się przepisy

i zasady ewaluacji destabilizują wiele dobrze funkcjonujących rozwiązań i nie przyczyniają się do stworzenia lepszych. Rosnące wymogi biurokratyczne zostawiają coraz mniej przestrzeni do swobodnego namysłu intelektualnego; pracownicy (zarówno naukowcy, jak i administracyjni) przeciążeni są pracą, która nie ma charakteru twórczego i użytkowego, nie usprawnia funkcjonowania Wydziału – lecz w nowym systemie „kontroli jakości” nadawane jest jej znaczenie priorytetowe. Ostatnie lata, niełatwe dla całego systemu szkolnictwa wyższego, trudne są zwłaszcza dla nauk humanistycznych. Ważnym wyzwaniem staje się więc dbałość o kulturę narodową, język polski oraz dorobek polskiej humanistyki: w tych zadaniach, do których realizacji krajowe polonistyki są powołane w sposób szczególny, nie można dziś liczyć na adekwatne wsparcie państwa. Ma raczej miejsce sytuacja odwrotna: humanistyka zmuszona jest udowodnić sensowność swego funkcjonowania. Pewną nadzieją w tej sytuacji jest oddolna mobilizacja środowiska, które – poprzez ruchy społeczne i inicjatywy protestu (w które Wydział się angażuje) – ma szansę zwiększyć swój wpływ na prawne i dyskursywne warunki funkcjonowania humanistyki i status języka polskiego.

Wiele energii, zamiast na konstruktywne działania, poświęcane jest w tej sytuacji na walkę z rozwiązaniami szkodliwymi (odpłatność za drugi kierunek, limity rekrutacyjne na poziomie wyników rekrutacji ubiegłorocznej, premiowanie języka angielskiego w publikacjach polonistycznych).

Czynniki ekonomiczne

W roku 2014 nastąpił po raz drugi znaczny (prawie 12%) wzrost dotacji budżetowej, co było spowodowane przyznaniem dodatkowych funduszy na podwyżki płac oraz faktem, że Wydział Polonistyki zdołał utrzymać odpowiednie proporcje między liczbą studentów i doktorantów, pracowników naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych, jak również liczbą uzyskanych grantów (parametry te brane są pod uwagę przy podziale ministerialnej dotacji budżetowej). Wydział otrzymuje też znaczną część dotacji rozdzielanej w ramach dwóch procent budżetu UW za zajęcia świadczone dla innych jednostek.

Spowolniony został spadek przychodów własnych, co zawdzięczamy przede wszystkim wzrostowi dotacji rektora, a w mniejszym stopniu wpływom z różnych form zajęć płatnych. W dalszym ciągu prawie na granicy opłacalności znajdują się polonistyczne studia zaoczne i należy się liczyć z wygaśnięciem tej formy kształcenia w ciągu najbliższych lat. Źródłem dochodów z działalności dydaktycznej powinny stać się w przyszłości studia podyplomowe oraz kursy dokształcające (w tym kursy językowe) oraz zajęcia oferowane w postaci e-learningu.

O ile nie nastąpi drastyczna zmiana zasad podziału dotacji na szczeblu centralnym, sytuacja finansowa Wydziału, przy zachowaniu dotychczasowej polityki kadrowej, nie powinna być w roku 2015 zagrożona.

W 2014 r. Wydział na podobnym poziomie jak w roku poprzednim wykorzystywał odpis na koszty pośrednie od grantów – niespełna 140 000 zł rocznie. Jest to ciągle kwota zbyt mała, by miała znaczący wpływ na strukturę finansów Wydziału. Należy jednak odnotować wzrost liczby uzyskiwanych przez pracowników Wydziału grantów, a tym samym i kosztów pośrednich. Dodatkowe środki, uzyskiwane w ten sposób (oraz z innych form działalności przynoszącej przychód) nie pozwolą w najbliższym czasie na zwiększenie stanu kadrowego, dodatkowe podwyżki płac czy znaczącą poprawę sytuacji lokalowej Wydziału; mogą umożliwić

jednak pewne działania o mniejszym zasięgu i ciągłości – wybrane działania modernizacyjne i szkoleniowe, przyznanie premii motywacyjnych.

Ważną zmianą w ostatnich latach było uruchomienie przez władze centralne specjalnej dotacji dla doktorantów i młodych pracowników naukowych (DSM). Dotacja ta, choć niewystarczająca (biorąc pod uwagę liczebność młodej kadry i koszt realizowanych projektów), pozwala jednak w znaczącym stopniu wesprzeć prace młodych naukowców.

Czynniki technologiczne

Możliwości, które otwierają się dziś przed humanistyką dzięki rozwojowi technologii cyfrowych, nie są przez Wydział w należyтым stopniu wykorzystywane. Stopniowej modernizacji podlegają wprawdzie narzędzia dydaktyczne (wykorzystanie multimediów w salach dydaktycznych), brak jednak materiałów dydaktycznych w postaci cyfrowej, wsparcia dla publikacji w otwartym dostępie, najnowszego oprogramowania (niezbędne zwłaszcza dla określonych programów specjalizacyjnych, np. specjalizacja edytorska) i ciągłego szkolenia kadr w zakresie najnowszych narzędzi cyfrowych. Wydział również w dość ograniczonym zakresie włącza się w projekty z zakresu cyfrowej humanistyki (w tym w kooperację w ramach projektu DARIAH). Wykorzystanie możliwości komunikacji internetowej dla promocji Wydziału oraz sprawność wewnętrznego obiegu informacji są wciąż umiarkowane.

Brak strategii rozwoju cyfrowego Wydziału (nienadążanie za przemianami technologicznymi) może mieć istotny negatywny wpływ na jego widzialność, zasięg współpracy i prestiż (w tym opinię o ofercie dydaktycznej). Poprawę winno przynieść powołanie w ostatnim czasie wydziałowego koordynatora ds. cyfryzacji. Jego pierwszym zadaniem będzie opracowanie strategii rozwoju cyfrowego Wydziału.

Czynniki społeczne

Istotnym czynnikiem, który może mieć wpływ na funkcjonowanie Wydziału w najbliższych latach, są dynamiczne przemiany społeczne, związane z przeobrażeniami społecznych obiegów komunikacyjnych i sposobów uczenia się, a także pojawieniem się nowych, konkurencyjnych wobec uniwersytetu, źródeł wiedzy społecznie cennej. Przemianom tym towarzyszy zanik wśród części absolwentów liceów pewnych kompetencji niezbędnych dla podjęcia studiów humanistycznych (umiejętność czytania dłuższych tekstów, umiejętność finalizowania zadań związanych z dłuższą perspektywą czasową). Kandydatów zdolnych do podjęcia studiów (i ich ukończenia) jest też mniej z przyczyn demograficznych (niż), ekonomicznych (kryzys, pogłębiające się społeczne rozwarstwienie, konieczność łączenia pracy i studiów, brak wystarczających systemów wsparcia dla uboższych studentów) i społecznych (społeczny profil wartości, kształtowany przez hegemonię myślenia ekonomicznego, spadek prestiżu humanistyki; wielość ofert konkurencyjnych, w tym z uczelni zagranicznych). Wciąż małe jest zainteresowanie studiami na Wydziale ze strony studentów zagranicznych (wyjątek stanowią studenci z wschodniej granicy, dołączający do grup polskojęzycznych): wynika to ze specyfiki oferty i raczej nie ulegnie zmianie, ponieważ sens wzbogacania oferty anglojęzycznej jest w przypadku studiów polonistycznych ograniczony.

Wydział, mimo rozbudowanej sieci współpracy z otoczeniem społecznym oraz współpracy zagranicznej, nie działa w sferze kontaktów międzyinstytucjonalnych w sposób wystarczająco zorganizowany. Inicjatorami współpracy są zazwyczaj

pracownicy, a zawierane umowy służą realizacji konkretnych celów badawczych. Niewiele jest zorganizowanych instytucjonalnie form współpracy na szerszą skalę, do których mogłyby dołączyć nowe zainteresowane osoby, brak też szerzej rozpowszechnianych informacji o formach międzyinstytucjonalnej współpracy.

Jeśli chodzi o mobilność pracowników i studentów, to zasadniczą przeszkodą są tu koszty wyjazdów i niewystarczający poziom dofinansowania. Jest to też jedna z przyczyn malejącego zainteresowania studentów wymianą Erasmus (oraz ofertą podwójnego dyplomu). Inną jest brak elastyczności w rozliczaniu efektów kształcenia osiągniętych zagranicą.

4. Cele strategiczne i szczegółowe

1. Osiągnięcie i stałe utrzymywanie kategorii naukowej A+

- Budowa systemów komunikacji i promocji/zwiększenie widzialności dokonań i prac Wydziału.
- Budowa systemów wsparcia pracowników naukowych.
- Budowa systemów motywacyjnych dla wszystkich kategorii pracowników.

Możliwe rozwiązania/zadania: zinstytucjonalizowanie wsparcia w pozyskiwaniu grantów/publikowaniu tekstów/publikowaniu w języku angielskim; stworzenie aktualizowanych baz danych (granty, stypendia, instytucje współpracujące, szkolenia, bazy ekspertów itp.); stworzenie systemu przekazywania publikacji i materiałów edukacyjnych do OA; opracowanie systemu promocji; stworzenie (otwartych dla chętnych) komisji do opracowania szczegółowych rozwiązań w poszczególnych dziedzinach i przeprowadzanie ankiet tematycznych na Wydziale

2. Podniesienie jakości kształcenia i wprowadzenie prostudenckich rozwiązań

- Korekta programów studiów z udziałem studentów/doktorantów.
- Usprawnienie obiegów informacyjnych/udostępnienie materiałów edukacyjnych.
- Usprawnienie systemu praktyk /wsparcie absolwentów w poszukiwaniu pracy.
- Wypracowanie systemu rozwiązań prostudenckich dla grup potrzebujących (np. niepełnosprawni, rodzice, studenci pracujący).
- Ciągłe wzmacnianie międzypokoleniowej wymiany naukowej, między innymi dzięki wspieraniu działalności studenckich kół naukowych.

Możliwe rozwiązania: powołanie komisji ds. korekt programowych w instytutach/dla poszczególnych kierunków (z szerokim udziałem studentów), korekta systemów komunikacyjnych (po ustaleniu studenckich potrzeb w tym względzie), stworzenie bazy absolwentów/instytucji współpracujących/praktyk/szkoleń; stworzenie komisji (otwartych dla chętnych) do opracowania szczegółowych rozwiązań w poszczególnych dziedzinach i przeprowadzanie ankiet tematycznych na Wydziale

3. Wydział przyjaznym miejscem pracy

- Wzmacnianie mechanizmów sprzyjających demokratyzacji życia na Wydziale (między innymi dzięki rozbudowie systemu przedstawicielskiego).
- Utrzymanie i wzmacnianie dotychczasowych zasad zatrudnienia – wyłącznie merytorycznych i niedyskryminacyjnych.

- Budowa systemów wsparcia i motywacji.
- Usprawnienie wewnętrznej komunikacji.
- Wypracowanie systemu propracowniczych rozwiązań (np. dla pracowników będących rodzicami).

Możliwe rozwiązania: stworzenie komisji (otwartych dla chętnych) do opracowania szczegółowych rozwiązań w poszczególnych dziedzinach i przeprowadzanie ankiet tematycznych na Wydziale/opracowanie innych systemów komunikacji; opracowanie transparentnych systemów merytorycznej oceny i przekazywania informacji zwrotnych od przełożonych i komisji oceniających; opracowanie systemów premii/systemów wsparcia dla różnych kategorii pracowników

Dokumenty wykorzystane w opracowaniu

1. Wyniki ankiety ogólnowydziałowej 2015
2. Misja i strategia Wydziału Polonistyki na lata 2012-2016
3. Sprawozdanie Dziekana z działalności w 2014 roku
4. Raporty samooceny WZZJK 2012-2015